

Néhány óra a tanárképző főiskolán

Hogy mi lenne mesterségük címere? Talán angol nyelvkönyv, világtérkép és sátor. Hiszen az Egyesült Államokban töltötték a nyarat, 6-16 éves gyerekek között dolgoztak egy-egy táborban. Órákon át mesélhetnének, élményeik egy részét megosztják ezennel olvasóinkkal; Fenyvesi Erzsébet, a JATE lektorátusának oktatója és Major Éva bölcsészhallgató a beszélgetőtárs.

Fenyvesi Erzsébet:

Major Éva:

„Nyitottak, de tájékozatlanok az emberek”

— A hír csak annyi volt felőletek, hogy egy nyáron át Amerikában dolgoztatok. Ki szervezte az utat?

— Az ÁISH egyik jogelődje szervezte a nyolc hetes tábori oktatást, amit majdnem egyhónapos országjárás követett.

— Hol dolgoztatok, milyen körülmények között?

— Az egész világból hat-száz embert hívtak meg az a keresztény ifjúsági szervezet, amely táborokat tart fent. Magyarországról tizen utaztunk, a JATE-t kettőnkön kívül Kós Péter, Annus Irén és Rékassy Katalin képviselte. Körülbelül 250-300 táborba voltunk beosztva, így mindenkinek más-más feladat, élmény jutott. En egy cserkész-táborban dolgoztam. A szülők azért fizetnek, hogy a mi úttörőmozgalomunkhoz hasonló szervezetben a gyerekek nevelői felügyelet alatt „kitombolhassák” magukat. A miénk nagyon hangulatos helyen, Plymouth közelében volt, három tó mellett. A sátrak oldalajja éjszaka is föl volt hajtva, így a mókusok és a mosómedvék szabadon járkáltak az ágyaink között. Képzelted, milyen nehezen szoktam meg azt a zajt, amit a cukrosasakokra lecsapó mosómedvék csaptak!

— Mi volt az idegenből jöttök feladata?

— A külföldiek meghívásának az volt az oka, hogy ki-ki mutassa be saját hazáját, mert az amerikai közeposztály jelentős része az Egyesült Államokon kívüli világról semmit se tud. Játékokat tanítottam, népdalokat, sokat beszéltem Magyarországról. Ez annál is inkább szükséges volt, mert engem dél-amerikaiaknak hittek Magyarországot pedig néhányan Afrikában képzeltek el.

Milyen programok vártak a gyerekekre?

— A gyerekek előre meghirdetett programokra jelentkeztek. Volt sport-, színházi, kézügyességet fejlesztő és sok egyéb program. A kezdőknek „próbáld ki” címmel hirdettek kéthetes foglalkozást. Néhányan savanyú képpel jöttek, másokat sokkhatásként ért a szülőktől való első hosszabb elszakadás. Az egyik csoportomnak színházi foglalkozásokat vezettem egy dán és egy amerikai lánnyal együtt. Tíz-tizenkét éves gyerekek vettek részt ezen a programon. A reggeli ébresztő után úsztak, kézimunkáztak a gyerekek.

— Odaát mások a nevelésről alkotott elképzelések?

— Lényegében nem, de említhetek egy tanulságos esetet. Történt, hogy a gyerekek nem tudtak választani két egyaránt érdekes program között. Mi, a nevelők elhatároztuk, hogy az egyiket megismételjük egy későbbi időpontban. Erre a táborvezető azt mondta, hogy ne ismételjünk, tanuljanak meg a gyerekek dönteni.

— Az országjárásról merre voltatok?

— Los Angeles, a Közép-Nyugat, azaz a régi préri, Washington és New York voltak utunk állomáshelyei.

— Milyenek ismerted meg az amerikaiakat?

— Rendkívül kedvesek, vendégszeretők, de meglepően tájékozatlanok a világ dolgairól. A szocialista országokról nagyon sematikus véleményeket alkotnak. Ami pedig irodalmi és történelmi műveltségüket illeti: meggyőződtem arról, hogy nálunk igen jó az ilyen jellegű képzés.

„... az örökös széles mosoly...”

— Az Egyesült Államokban, egy gyermektáborban töltöttem a nyarat. Kérlek, mesélj élményeidről, tapasztalataidról!

— Nyolc hetet dolgoztam Kentuckyban, egy kis faluban. A tábor gyönyörű volt. Általában jellemző az YMCA-táborokra (YMCA — Fialat Férfiak Keresztény Egyesülete), hogy ideális környezetben, egy völgyben, park vagy tó mellett helyezkednek el. A gyerekek egyhetes turnusokat töltenek ott. Mindenki, kivétel nélkül, nagyon jól érzi magát. Ez, azt hiszem, a tábor jellegének köszönhető.

— Hogyan telik ott, egy nap?

— Egész nap el vannak foglalva a gyerekek, soha nem unatkoznak. Reggeltől estig elég szigorúan meghatározott napirend szerint élnek. Reggel 8-kor kell felkelni. Reggeli után — mivel ez keresztény tábor — mindig van egy rövid, istentisztelet-szerű foglalkozás, ahol felolvassnak valamilyen történetet, nem feltétlenül a Bibliából, és énekelnek. Eny nyiből áll a tábor keresztény jellege. Dél előtt aztán 8-10 program közül választhatnak. Az a tábor, amelyben én dolgoztam, sportorientációjú volt. Lehetett úszni, volt íjászat, lövészet, lovaglás, kosárlabda, kézilabda, de kézművességgel is foglalkozhattak, kerámiákat vagy papírfigurákat készíthettek. Ebéd után egy óra csendespihenő következett, ez ráfért a gyerekekre. Délután megint saját maguk döntötték el, hogy mit csinálnak. Sokkal nagyobb önállóságot vártak el tőlünk, mint általában a táborokban szokás. Az amerikai gyerekekről annyit, hogy kegyetlenül rosszak. Mint minden gyerek, aki végre elszabadul otthonról és kitombolhatja magát. Azért nagyon aranyosak, ragaszkodók, érdeklődők. Különösen velem szemben voltak ilyenek, hiszen én egy nagyon távoli országból érkeztem. Sokan még azt sem tudták, hogy hol van Magyarország. Azt hitték, valamilyen déli államból jöttem, mert olyan furcsa akcentussal beszéltem. Egyébként nagyon jól tudtam velük bánni, ezt nem dicsekvésképpen mondom, de tényleg jól kijöttünk egymással. Egyesekkel még most is levelezem. Nem tudom, melyikünk érezte magát jobban: a gyerekek-e vagy én?

— Nyelvi problémáid nem voltak?

— De igen, eleinte, aztán belezottam. Egyetlen lánnyal voltak nehézségeim, aki azt a tipikus rágógumis amerikai-angolt beszélte.

— A táborban megismerkedhetél valójában az amerikai életvitellel, mentalitással, vagy az egy annyira elzárt világ volt, hogy nem is hasonlítható az eredetihez?

— A nagy lelkesedés, az örökös széles mosoly, ami általában jellemző az amerikaiakra, az ott sem hiányzott. Minden beleadtak, hogy vidám legyen a hangulat. A tábor után egy héttig egy amerikai családnál laktam, ott bepillantottam az átlagos amerikaiak hétköznapijaiba is.

— Vendégszeretők voltak?

— Nagyon. Azt mondták, máskor is szívesen látnak bennünket.

— Van lehetőség újra kimenni?

— Igen. Mielőtt eljöttünk, volt egy értékelő konferencia, ahol elmondták, hogyan lehet jelentkezni a jövő nyárra. Engem a táborvezető személyesen is visszahívott.

Milyen hírekkel szolgálhatnak a KISZ-bizottságon? Mi újság a Tamási Áron klubban? Ki mit csinál az új sportcsarnokban? Régi-e még a hangulat a Petőfi Sándor Kollégiumban? Ezekkel a kérdésekkel indultunk útra a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolán. De legelőbb egy hír a szakszervezeti bizottságról:

Szerződéskötés Potsdamban

A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Szakszervezeti Bizottságának delegációja szerződéskötés céljából Potsdamba utazott. A delegáció tagjai dr. Siposné dr. Kedves Éva, dr. Réisz Béla, dr. Baróti Tiborné.

A közel 20 éve folyó együttműködés folytatásaként a tárgyalások napirendjén aktuális oktatáskorszerűsítési feladat és az 1987. évi cseréüldési szerződés megkötése szerepelt. Az oktatáskorszerűsítés munkálatai

kapcsán ezúttal a számítástechnika oktatása terén, a már működő pedagógusok körében a matematika és nem matematika szakos hallgatók körében végzett tevékenységek tapasztalatait hasonlították össze a két intézmény oktatói. A cseréüldési szerződés megkötése az előző évekhez hasonlóan Potsdamban és Drezdában, illetve Szegeden és Budapesten tesztelhető a kellemes üdülést az intézmény dolgozó és családtagjai számára.

Filmklub, szülőszedés, költségvetés

„Most fejeztem be egy telefonbeszélgetést a Csongrád megyei Moziüzemi Vállalat szegedi kirendeltségével. Tegnap este ugyanis — a gépész megbetegedése miatt — elmaradt a filmklubban a vetítés, most a pótlás lehetőségeiről tárgyalunk. Szervezzük az őszi munkát is. Jánoshalmán 120, Kiskunhalason 200 hallgatónk dolgozik majd kintlakásos rendszerben. A többség kijáró lesz: Pusztaszere 400, Domaszékra 200 diák buszozik. Az utolsó évfolyamok kivételével mindenki számára kötelező az ötnapos szülőszedés. Hogy min dolgozunk még? Három fórum előtt is be kell számolnom a főiskolai KISZ-szervezet kétesztendő munkájáról: a Csongrád megyei KISZ-Bizottság Egyetemi- és Főiskolai Rétegtanácsa, a városi KISZ-bizottság és

a főiskolai pártvezetőség előtt. És mindezekkel együtt a csütörtöki ülésünkre is készülök. A főiskolai KISZ-bizottság többek között az ifjúsági szervezet költségvetését és a fegyelmi szabályzat-tal kapcsolatos állásfoglalásunkat tárgyalja majd. (Farkasinszki Sándor KISZ-titkár.)

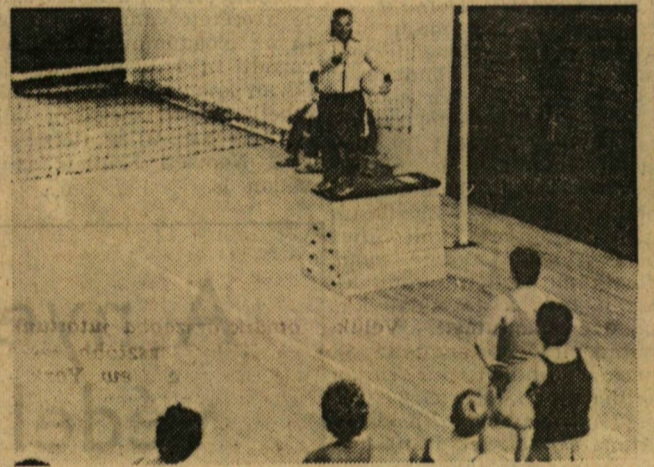
Az amatőrmozgalom támogatásáért

„Nem akarunk egyik klubbal sem versenyre kelni. Igaz, sem az anyagi helyzetünk, sem a helyiségeink méretei miatt nem is hirdethetnénk versenyt. Legfontosabb célunk az, hogy az egyébként mostohan kezelt amatőrmozgalmat szerény lehetőségeinkkel támogassuk. Klubjaink szervezetter és nagy részvétel mellett működnek, öntevékeny hallgatók vezetésével. Évente csupán nyolcvanezer forintból kell gazdálkodnunk, ehhez jön a havonta egyszer engedélyezett díszkók bevétele. Néhány meghívott előadó és klubok eszközigénye elviszi ezt a kis pénzt. Tavunk az is, hogy a város fiataljait bevonjuk a klubok munkájába. Ezt a törekvésünket nyomatékosan támogatja a főiskola vezetése. Lesz iro-

dalmi színpadunk is, éppen erről beszélgettem az imént a leendő vezetővel, Varga Tiborral.” (Cseh Attila, a főiskolai klub januárban munkába állt vezetője.)

Ne érij a háléhoz!

„Na, most idefigyeljétek! Fölmászok erre a magaslatra, ide dobjátok a labdát, de csak akkor, amikor a szemetekbe néztek, mert már húsz szemüveget törtek össze az elődeitek. Szóval ide dobjátok, fölraok a háló fölé, tartom, aztán el-

rugaszkodtok, leütitek ráfordítva a tenyerrel, nem értek a háléhoz, nem lépnek át a másik förfélre, és mindenki a maga labdája után fut. Hát akkor kezdhetjük!” (Honti tanár úr, akit Gyuszi bácsiként tisztelnek hallgatói.)

Az Irinyi mégiscsak jobb!

„Hallottam már a Petőfi Kollégiumról. Azt is mondták, hogy hamisítatlan hangulatot árasztanak a szobák, de ilyen frenetikus élményre nem számítottam. Igaz, itt öt-száz forintos egységáron lakhatnak, de tizen, nálunk, az Irinyiben hat-százért hatan. Nem csupán ezért: az Irinyi mégiscsak jobb!”

(Székely Attila, lapunk fotósa.)